

დაუსწრებელი გადაწყვეტილების გამოტანასა და გასაჩივრებასთან დაკავშირებული პრობლემები

შალვა შურდაძე

სამართლის დოქტორი,
გურამ თავართქილაძის სასწავლო უნივერსიტეტის პროფესორი,
სამართლის მეცნიერთა კავშირის გამგეობის წევრი,
კავკასიის ადვოკატთა სკოლა CLS-ის
სამოქალაქო სპეციალიზაციის ადვოკატთა სკოლის ხელმძღვანელი

ნინო ხუნაშვილი

სამართლის დოქტორი,
სამართლის მეცნიერთა კავშირის წევრი,
საქართველოს ტექნიკური უნივერსიტეტის ასისტენტ-პროფესორი

საკვანძო სიტყვები:

სასამართლო, შესაბამისი, გადაწყვეტილება

დაუსწრებელი გადაწყვეტილების გამოტანა სამოქალაქო პროცესში რამდენიმე საფუძვლით არის შესაძლებელი. ამ საფუძვლეთაგან ჩვენ ყურადღებას ვამახვილებთ მარტოოდენ შესაგებლის წარუდგენლობის საფუძვლით დაუსწრებელი გადაწყვეტილების გამოტანის პრობლემაზე პირველი ინსტანციისა და სააპელაციო სასამართლოში. საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის (შემდგომში ტექსტში შემოკლებით სსსკ) 2321-ე მუხლი დასაშვებად მიიჩნევს დაუსწრებელი გადაწყვეტილების გამოტანას შესაგებლის წარუდგენლობის საფუძვლით. მოცემული ნორმის გამოყენების წინაპირობაა სსსკ-ის 201-ე მუხლით გათვალისწინებული ვალდებულების შეუსრულებლობა მოპასუხის მიერ. საუბარია სასამართლოს მიერ დადგენილ ვადაში შესაგებლის წარდგენის ვალდებულების შეუსრულებლობაზე მოპასუხის მიერ. სამწუხაროა, რომ ზემოაღნიშნული იმპერატიული წესის არსებობის მიუხედავად, სასამართლო პრაქტიკაში ყოველთვის როდი ხდე-

ბა შესაგებლის წარდგენის ვადის განსაზღვრა მოპასუხისათვის სასამართლოს მიერ. რაოდენ პარადოქსულიც არ უნდა იყოს, ყველა იმ შემთხვევაში, როდესაც კანონით მოსარჩელეს თავად ევალება სარჩელის მოპასუხისათვის ჩაბარების უზრუნველყოფა, ამგვარ ვადას განსაზღვრავს სასამართლოს კანცელარია. ასეთ შემთხვევაში, სარჩელის ერთი ეგზემპლარი რეგისტრირდება კანცელარიის მიერ, ხოლო სარჩელის მოპასუხისათვის განკუთვნილი ეგზემპლარი თავსდება კონვერტში და გადაეცემა მოსარჩელეს. ამავე კონვერტში კანცელარია ათავსებს შესაბამისი მოხელის მიერ ხელმოწერილ გზავნილს, რომელშიც მოპასუხეს განესაზღვრება შესაგებლის წარდგენის ვადა. აღსანიშნავია, რომ ეს ვადა ყოველთვის ერთნაირად – 10 დღით განისაზღვრება კანცელარიის მიერ. მოსარჩელეს კანცელარია უცხადებს, რომ სასამართლო აცნობებს სარჩელის მიღების შესახებ, რის შემდეგაც მოსარჩელე ვალდებულია, თავად ჩააბაროს სარჩელი მოპასუხეს. სამწუხაროა ის, რომ ამ

ნესით (კანცელარიის მიერ) განსაზღვრული შესაგებლის წარდგენის ვადის მოპასუხის მიერ დარღვევისას მასობრივად გამოაქვთ სასამართლოებს დაუსრულებელი გადაწყვეტილებები.

სამოქალაქო საპროცესო მეცნიერებაში აღიარებულია, რომ სასამართლო საპროცესო ურთიერთობის სავალდებულო სუბიექტია, ე.ი. მის გარეშე საპროცესო ურთიერთობა არ წარმოიშობა. კანცელარიის მიერ შესაგებლის წარდგენის ვადის განსაზღვრა საპროცესო ურთიერთობების მიღმა ტოვებს სასამართლოს. შესაგებლის შეტანის ვადის განსაზღვრაც, როგორც ფაქტი, ხდება საპროცესო ურთიერთობების მიღმა. საპროცესო ურთიერთობების მიღმა მომხდარი ფაქტი კი არ არის იურიდიული მნიშვნელობის მქონე ფაქტი და შესაბამისად, ამგვარ ფაქტს ვერ დაუკავშირდება მოპასუხისათვის უარყოფითი სამართლებრივი შედეგი – მის წინააღმდეგ დაუსრულებელი გადაწყვეტილების გამოტანა. შესაძლებელია სხვა არგუმენტების მოხმობაც,¹ თუმცა ვფიქრობთ, ესეც საკმარისია იმ დასკვნის გამოსატანად, რომ კანცელარიის მიერ შესაგებლის წარდგენის ვადის განსაზღვრის შემთხვევაში დაუშვებელია მოპასუხის მიმართ დაუსრულებელი გადაწყვეტილების გამოტანა, თუნდაც მან არ წარადგინოს შესაგებელი.

სასამართლო პრაქტიკაში არასწორად წყდება შესაგებლის წარუდგენლობის საფუძვლით დაუსრულებელი გადაწყვეტილების გამოტანის საკითხი სააპელაციო სასამართლოშიც. სააპელაციო სასამართლოს მრავალჯერ გამოუტანია დაუსრულებელი გადაწყვეტილება მოწინააღმდეგე მხარის მიმართ ამ უკანასკნელის მიერ სააპელაციო საჩივარზე შესაგებლის წარუდგენლობის შემთხვევაში, რაც მართებული არ არის. როგორც ჩანს პრობლემას ქმნის სსსკ-ის 372-ე მუხლის დანაწესი, რომლის თანახმადაც, საქმის განხილვა სააპელაციო სასამართლოში წარმოებს იმ წესების დაცვით, რაც დადგენილია პირველი ინსტანციით საქმეთა განხილვისათვის, X^გVI თავში განთავსებული ნორმა, კერძოდ კი 387-ე მუხლი უშვებს აპელაციაში დაუსრულებელი გადაწყვეტილების გამოტანის შესაძლებლობას

და ისიც მხარეთა - გამოუცხადებლობის შემთხვევაში. როგორც ჩანს, არასწორი პრაქტიკის დანერგვას ხელს უწყობს უზენაესი სასამართლოსეული განმარტებებიც, რომლებიც ხშირად ბრმად არის გაზიარებული ქვემდგომი სასამართლოების მიერ. მაგალითად, უზენაესი სასამართლოს ერთ-ერთი გადაწყვეტილებაში განმარტებულია სსსკ-ის 387-ე მუხლის მესამე ნაწილის დანაწესი, რომლის თანახმადაც „ყველა სხვა შემთხვევაში გამოიყენება ამ კოდექსში ჩამოყალიბებული ნორმები პირველი ინსტანციის სასამართლოში დაუსრულებელი გადაწყვეტილების გამოტანის შესახებ“ და აღნიშნულია: „აღნიშნული ნორმით დადგენილი „ყველა სხვა შემთხვევა“ ... გულისხმობს აპელანტის მოწინააღმდეგე მხარის მიერ შესაგებლის წარუდგენლობის გამო დაუსრულებელი გადაწყვეტილების მიღებასაც.“²

ჩვენი აზრით, უზენაესი სასამართლოს მიერ სსსკ-ის 387-ე მუხლის ზემოაღნიშნული დანაწესი არ არის განმარტებული ნორმის განმარტების ისტორიული, სისტემატიკური და ლოგიკური ხერხების გამოყენებით. კერძოდ, სსსკ-ის 387-ე მუხლი იმთავითვე, კოდექსის მიღების დროიდანვე, იყო შემოღებული. ხოლო შესაგებლის წარუდგენლობის გამო დაუსრულებელი გადაწყვეტილების გამოტანის ინსტიტუტი მოგვიანებით შემოვიდა პროცესში. სსსკ-ის 387-ე მუხლი ეხება გამოუცხადებლობის გამო დაუსრულებელი გადაწყვეტილების გამოტანას. შესაბამისად, დებულება ყველა სხვა შემთხვევაში პირველი ინსტანციის წესების გამოყენების შესახებ, შეეხება სწორედ მხარეთა გამოუცხადებლობასთან დაკავშირებით პირველ ინსტანციაში არსებულ წესებს. მაგალითად, ორივე მხარის გამოუცხადებლობისას საქმის განუხილველად დატოვებას და ა.შ. 387-ე მუხლის განხილვა სისტემაში 201-ე და 2321-ე მუხლებთან ასევე ადასტურებს სასამართლოს ზემოაღნიშნული განმარტების მცდარობას. დასახელებული მუხლები (201-ე და 2321-ე) ითვალისწინებენ მოპასუხის მიერ შესაგებლის წარუდგენლობისას დაუსრულებელი გადაწყვეტილების გამოტანის წესს. მხარეები თავიანთ საპროცესო სტატუსს არ იცვლიან არც ზემდგომ ინსტანციაში – ისინი რჩებიან მოსარჩელედ და მოპასუხედ.

1 დაწვრილებით აღნიშნულზე იხილეთ: ქურდაძე შ., ხუნდაძე ნ. 2013. კანონიერების პრინციპის უზრუნველყოფისათვის სამოქალაქო პროცესში. ჟურნალი „მართლმსაჯულება და კანონი“ 2(37) 13, 34-39.

2 საქართველოს უზენაესი სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2012 წლის 24 დეკემბრის გადაწყვეტილება საქმეზე №ას-1532-1435-2012.

თუ ჩვენ ვიტყვით, რომ აპელაციის დასაშვებია დაუსწრებელი გადაწყვეტილების გამოტანა შესაგებლის წარუდგენლობისას, მაშინ გამოვა, რომ დიფერენცირებულად უნდა მივუდგეთ საკითხს, რადგან ასეთი გადაწყვეტილება უნდა გამოვიტანოთ იმ მოწინააღმდეგე მხარის მიმართ, რომელიც მოპასუხეა. გარდა ამისა, პირველ ინსტანციაში შესაგებელი შეიტანება სარჩელზე. აპელაციაში კი – სააპელაციო საჩივარზე. პირველ ინსტანციაში დაუსწრებელი გადაწყვეტილება გამოდის სარჩელზე და არა სააპელაციო საჩივარზე შესაგებლის წარუდგენლობისას, ისიც, თუ შესაგებლის ვადა სასამართლომ განსაზღვრა. განსხვავებულია სააპელაციო საჩივარზე და სარჩელზე შეტანილი შესაგებლის შინაარსი. ეს უკანასკნელი გაცილებით რთული და დეტალურია. განსხვავებულია პირველი და სააპელაციო ინსტანციის სასამართლოთა დანიშნულებაც. ამ უკანასკნელის მიზანია გადაწყვეტილების კანონიერებისა და დასაბუთებულობის შემოწმება. აპელაციის ამ მიზნიდან გამომდინარე, დაუშვებელია პირველი და სააპელაციო ინსტანციის სასამართლოთა დანიშნულების ნიველირება და პირველ ინსტანციაში დადგენილი საქმის განხილვის ყველა წესის გადმოტანა აპელაციაში. საყურადღებოა სსსკ — ს 376 მუხლით დადგენილი წესიც, რომლის თანახმადაც სააპელაციო საჩივრის დასაშვებად მიჩნევის ანუ განსახილველად მიღების განჩინებით სასამართლო განსაზღვრავს საქმის ზეპირი განხილვის დროს... ე. ი. თუკი სააპელაციო სასამართლო დანიშნავს საქმის ზეპირი განხილვის დღეს, მაშინ გაუმართლებელია დაუსწრებელი გადაწყვეტილების გამოტანა. გარდა ამისა მოწინააღმდეგე მხარე სარგებლობს შეგებებული აპელაციის უფლებით მისთვის სააპელაციო საჩივრის გადაცემიდან 10 დღის ვადაში, ხოლო შესაგებლის წარდგენის ვადა შეიძლება იყოს უფრო მცირე (რადგან მას სასამართლო განსაზღვრავს.) ვიდრე ეს კანონით დადგენილია შეგებებული აპელაციისათვის. ამგვარ შემთხვევაში შესაგებლის წარუდგენლობის გამო დაუსწრებელი გადაწყვეტილების გამოტანით მოწინააღმდეგე მხარე კარგავს შეგებებული აპელაციის უფლებას. ამრიგად, ალოგიკურია აპელაციაში შესაგებლის წარუდგენლობის გამო დაუსწრებელი გადაწყვეტილების მიღება.

მეტად მტკივნეულია სახელმწიფო ბაჟის საკითხიც, რომლის გადახდევინებაც განსხვავებულად ხდება სააპელაციო სასამართლოს პრაქტიკაში. ეს კი საბოლოოდ გავლენას ახდენს სასამართლო წესით პირის უფლების დაცვაზე. საუბარია იმაზე, რომ ხშირ შემთხვევაში დაუსწრებელ გადაწყვეტილებაზე შეტანილი საჩივრის დაუკმაყოფილებლობისა და დაუსწრებელი გადაწყვეტილების ძალაში დატოვების შესახებ განჩინებაზე წარდგენილ საჩივარზე საჩივრის ავტორისაგან სააპელაციო სასამართლო მოითხოვს ბაჟის გადახდას დავის ღირებულების 4%-ის ოდენობით, რაც გაუმართლებელია. საქმე იმაშია, რომ მართალია ასეთ დროს სადავო ხდება დაუსწრებელი გადაწყვეტილება, მაგრამ პირველ რიგში საჩივრდება განჩინება, რომლითაც არ დაკმაყოფილდა დაუსწრებელ გადაწყვეტილებაზე შეტანილი საჩივარი. მართალია, ეს განჩინება საჩივრდება დაუსწრებელ გადაწყვეტილებასთან ერთად, მაგრამ მთავარი ის არის, რომ სააპელაციო სასამართლოს მსჯელობის საგანი ასეთ დროს ხდება არა დავის მატერიალურ სამართლებრივი მხარე, არამედ საპროცესო სამართლებრივი მხარე. დავის მატერიალური მხარის განხილვა მხოლოდ იმ თვალსაზრისით ხდება, რამდენად იყო იურიდიულად გამართლებული მოსარჩელის მოთხოვნა. ასეთ შემთხვევაშიც კი იურიდიული გამართლებულობის საკითხის სწორი შეფასება, თავის მხრივ, შესაძლებლობას გვაძლევს, სწორად განვსაზღვროთ, საპროცესო თვალსაზრისით დაუსწრებელი გადაწყვეტილების გამოტანის მართებულობა. ე.ი. ისევ მივდივართ პროცედურული საკითხის - დაუსწრებელი გადაწყვეტილების მართებულად გამოტანის შეფასებამდე.

ამრიგად, მსგავს საჩივრებზე გაუმართლებელია ბაჟის გადახდევინება 4%-ის ოდენობით. მართებული იქნება აპელაციის სტადიაზე დადგენილი ბაჟის მინიმალური ოდენობის დაკისრება აპელანტისათვის 150 ლარის ოდენობით.

საყურადღებოა კიდევ ერთი პრობლემური საკითხიც: სასამართლო პრაქტიკაში მართებულად აღინიშნება, რომ დაუსწრებელი გადაწყვეტილების გამოტანის ერთ-ერთი პირობა არის დავისადმი ინტერესის დაკარგვა მხარის მიერ. ინტერესი დავისადმი შეიძლება დაკარგოს როგორც მოსარჩელემ, ისე მოპა-

სუხემ. ასეთ დროს ერთი ან მეორე მხარე არ გამოცხადდება პროცესზე, ხოლო თუ ეს მხარე მოპასუხეა, თავიდანვე არ წარადგენს შესაგებელს სარჩელზე. ასეთ დროს შეიძლება ითქვას, რომ მოპასუხემ ცნო სარჩელი, ხოლო თუ მოსარჩელე კარგავს ინტერესს დავისადმი, შეიძლება ითქვას, რომ მან უარი თქვა სარჩელზე. მართალია ასეთ დროს გამოდის დაუსწრებელი გადანყვეტილება და ცხადია, არ მიეთითება, რომ მოსარჩელემ უარი თქვა სარჩელზე, ან მოპასუხემ ცნო სარჩელი, მაგრამ ზემოაღნიშნული მსჯელობიდან გამომდინარე, მიზანშეწონილად მიგვაჩნია ხარჯების ნაწილში მხარეებზე სარჩელზე უარის თქმის ან სარჩელის ცნობის ანალოგიურად გავრცელდეს სსსკ-ის 49-ე მუხლით დადგენილი შეღავათი. ჩვენი აზრით, შესაძლებელია სასამართლოებმა საკანონმდებლო ცვლილებების განხორციელებამდე სსსკ-ის მე-7 მუხლზე დაყრდნობით ანალოგიით გამოიყენონ სსსკ-ის 49-ე მუხლი. წინააღმდეგ შემთხვევაში,

მხარისათვის არ იქნება სტიმულის მიმცემი დავის მიმართ ინტერესის დაკარგვა. იგი იძულებული იქნება, იმისათვის, რომ მიიღოს შეღავათი ბაჟში, გამოცხადდეს პროცესზე და იქ თქვას უარი სარჩელზე, ან ცნოს სარჩელი. მხარემ უნდა იცოდეს, რომ თუ ის აღარ იდავებს და დაზოგავს სასამართლოს დროს და ხარჯებს, საპროცესო ეკონომიურობის პრინციპიდან გამომდინარე, ექნება შეღავათი სასამართლო ხარჯების ნაწილში მის მიმართ დაუსწრებელი გადანყვეტილების გამოტანისას. სხვა შემთხვევაში დაუსწრებელი გადანყვეტილება იქნება მხარის დასჯა, სანქცია მხარის წინააღმდეგ, რომლის გამოტანის დროსაც მხარისათვის დადგება არა მხოლოდ საქმის უარყოფითი მატერიალურ-სამართლებრივი შედეგი, არამედ მას დაეკისრება სასამართლო ხარჯიც, შესაბამისად, დაუსწრებელი გადანყვეტილება არ შეიძლება ატარებდეს მხარის მიმართ გამოყენებული სანქციის (დასჯის) ხასიათს.

REPORT CONNECTED TO DEFAULT JUDGEMENT AND PROBLEMS CONNECTED TO IT'S APPEAL

შალვა კურდაძე, ნინო ხუნაშვილი

Shalva Kurdadze

*Doctor of Law, Professor of the Guram Tavartkiladze University,
a member of the board of the Union of Law Scientists,
Caucasian Lawyers School CLS of Specialization - civilian head of the Bar School*

Nino Khunashvili

*Doctor of Law, a member of the Union of Law Scientists,
Assistant-Professor of the Georgian Technical University*

REZUME

Key words:

COURT, COUNTERCLAIM, DECISION

The results of the research presented:

1. Default judgment is inadmissible if the counterclaim against claim is not submitted and term for submission of counterclaim was determined by the official of the court chancellery.

2. Default judgment is inadmissible in the Court of Appeal on the grounds that countim is not submitted against the appeal.

3. Default judgement against a party cannot be

used as a sanction.If the default judgment against a party is given legally,such parties would not be held liable for the payment of courts costs.

4. If the court doesn't satisfy the appeal (complaint)submitted against the default judgment and upholds the default judgment,the dissatisfied party can appeal the court's act in the Court of Appeals. Under such circumstances the appellant cannot be imposed to pay state tax 4percent of a claim's value.

Notes:

1. kurdadze S., Khunashvili N., 2013. For ensuring the principle of legality in civil process. J. Justice and law, 2(37)'13, PP. 34-39. (GEO)
2. Georgian Supreme Court Decision of civil chamber of December 24, 2012 on case #as-1532-1435-2012. (GEO)

Bibliography:

1. The Constitution of Georgia. (GEO)
2. Civil Procedures Code of Georgia. (GEO)